

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50

L' INTERVENCIÓ APAGA-FOCHS

—Vaja, apaga y vámonos.

L' ÚNICA SOLUCIÓ

Os governs de la restauració poden ben alabar-se de haver trobat un país a prova de iniquitats y de desaires ominosos. Si l'altiva Espanya de altres temps, se pogués veure en un mirall, ni ella mateixa s'coneixeria. Tot sembla ja possible en aquesta terra desventurada, tot menys que s' restableixi 'l salvador instint de la dignitat nacional, imposant-se als miserables que l'han rebregada, tirant-la feta a trossos, junt ab un munt de cadàvers y de ruïnes, al lloch ahont se pudreixen las escombraries.

No hi ha calma per girar la vista enrera y examinar los errors, las imprevisións, las torpesas realizadas pels governs de la restauració a propòsit de la qüestió de Cuba. Ni un sol raig d'esperansa, ni un trist moment de consol han sabut proporcionar-nos durant l'espai de mes de tres anys de immensos sacrificis, en que 'l país ho ha donat tot, sense regatejar, y ¿perqué, ve-yám? Perque al últim ens trobessim mil vegadas pitjor que al primer día.

¿Y aquests son los homes que han de salvarnos? ¿Y las institucións a la sombra de las quals actúan, son las úniques que poden redimirnos?

Van despreciarse desde bon principi las claras indicaciones del instint popular que senyalava en los Estats Units, la font de las perfidias, que era precis estroncar ans que tot, per evitar l' inútil treball de combatre una insurrecció pels *yankées* fomentada ab tot descaro, y avuy 'ns trobém que l'aygua de aquella font ha anat invadint lo nostre camp, convertint lo terreno plá ahont avants podíem sentir los peus, en un llach infecte y sense fondo, dintre del qual brassejém desesperats, privats de salvarnos, y no ja ab l'aygua sino ab lo llot al coll.

¿Quina situació la nostra, mes terrible y al mateix temps mes vergonyosa!...

Varem passar la senmana anterior, anomenada per l'Iglesia Senmana Santa, entre la vida y la mort, entre la perspectiva de una guerra ab los Estats Units vinduda massa tart y la pau comprada al preu de tota mena de humiliacións; entre l'heroic suïcidi de un poble empobrit y dessangrat, y la resignació a sucumbir baix lo pés de la mes ominosa y més injusta de las imposicións.

La guerra ab los Estats Units era sens dupte, a la curta ó a la larga, una nova catástrofe agregada a las moltas que devém als governs de la restauració. Aixís ho sent lo país en massa, que durant tres anys ha vingut agotant tots los seus recursos, en sanch y en diners, en resolució y en energia. Significava aqueixa guerra un acte de cega desesperació. Fins guanyant las batallas havíem de perdre la campanya.

Han vingut las potencias europeas espontáneament ó sollicitadas per algú, que aixó no se sab encare, y ab la seva mediació no hem tingut mes remey que cedir a las exigencias del Oncle Sam. Dáuris la píldora tant com se vulga, lo cert es que l'hem tragada. Dintre del cos la tenim y ha comensat a produhir los seus efectes: una gran descomposició, una fluixedat, un enervament que potsé 'ns costi la vida.

¿Qué volían los *yankées*? Poca cosa: complicarnos en l'explosió del *Maine*, y ja hi estém complicats. Anular lo bando de la concentració dels pacífichs, y ja está anulat, y 'ls pacífichs socorreguts ab esplendides, mentres molts dels nostres soldats tal vegada careixen de lo necessari. Suspendre las hostilitats ab los insurrectes, y ja están suspesas, sempre que 'ls insurrectes s'avinguin a suspéndrelas per la seva part. Si no s'hi avenen, capassos serán los *yankées* y las potencias d'exigirnos que 'ns deixém matxetejar impunement per no faltar al compromís que hem contret de respectar l'armistici a tota costa.

¿Y en cambi qué han exigit dels *yankées* las potencias en pago de la nostra benevolencia? Res enterament. Los seus barcos continuan gallejant pel mar de las Antillas; los seus armaments prossegueixen ab mes activitat que may; los insults y las amenassas contra Espanya lluny de cessar, aumentan, y Mac-Kinley, en lo seu mensatge a las Cámaras sosté ab mes fermesa que may, lo dret a intervenir en los assumptos, sempre que li dongui la real gana.

Nosaltres lligats, agarrats, amordassats; ells ab los brassos lliures, y la boca expedida per befnos es insultarnos. Nosaltres, comprant ab una humiliació l'aplasament de un pavorós conflicte, y ells preparantse per ferlo estallar el día que 'ls convingui, y creguin ben assegurats y a poca costa l'èxit dels seus malvats propòsits.

¿Aquest es l'últim triunfo diplomátich alcansat pels homes de la restauració!...

Mentres tant s'está urdint l'últim acte de la infamant comedia si no venen successos extraordinaris a destorbarlo.

Ja no miran els que tenen lo dever de vetllar per la

integritat de la patria, la millor manera de conservar aqueixa isla de Cuba, empapada ab la sanch dels espanyols, sino la manera mes dissimulada de pèrdrela.

Se tracta d'ampliar l'autonomía fins a la independència. Qui parla de fer de Cuba una especie d'Egipte, baix l'intervenció directa de las potencias, que cobraran el barato en las Aduanas, fins a rescabalar-se del deute posat en gran part en mans extrangeras; y qui preten proclamar-la un estat federat ab Espanya, la qual tindria sobre son territori una soberanía purament nominal, resguardantlo, sense aspirar a cap profit, de la rapacitat de la República Nort-americana. Los governs de la restauració son capassos de tot. Després de haver-se apropiat los principis de la democracia, per corrompre'ls, y del principi autonómich per plantejarlo malament, ara fins aspiran a adoptar una de las solucions de la bandera federal, per sortir de apuros, en un moment de angunia.

Al viure del merodeig exercit en lo camp de la República, proclaman la ineptitud manifesta de sas propias solucions. La monarquia, per capejar lo temporal, va a manlleu, apropiantse las solucions republicanas, y no per practicarlas perque no pot, puig pugnan ab sa propia naturalesa: al apropiárselas, las corromp y las sofistica, contribuhint a desvaneixer la fe que degudament plantejadas podrian inspirar al país.

Aixís es com unas mateixas solucions que practicas per la República podían haver salvat a Cuba, casi sense efusió de sanch, adoptadas per la monarquia contribuirán a pèrdrela definitivament, després de haver omplert a la patria de ruinas y vergonya.

Tinguémho ben present pel día a cada instant mes próxim en que será precis exigir als que las han contretas las mes tremendas responsabilitats.

Y a fi de prevenir las audacias reaccionarias, que ensumant la desaparició de l'actual ordre de cosas, se preparan y ansían heredar lo govern del país, importa que 'ls sentiments lliberals se despertin, s'animin y s'concertin, resoltos a evitar l'última de las ignominias.

¡Ciudadans: salvém a Espanyal
Una República nacional es l'única solució digna y verdaderament regeneradora.

P. K.

IU que tant bon punt s'obrin las Corts, en Romero Robledo, empendrà una campanya enérgica contra 'l govern de 'n Sagasta.

Si D. Paco tingués un átomo d'esperit maquiavélich, la millor campanya que podria empendre, seria la del silenci.

Per ser ell qui es, tot lo que diu resulta contraproduhent.

La seva eloqüencia es la dels pilons de aplanar carrers: pegant sobre la terra fluixa, l'enforteixen.

De regrés de Mallorca, lo general Weyler va passar dimecres per Barcelona en direcció a Madrid.

Los que van tenir ocasió de parlarhi, diuhén que respecte als successos actuals, guarda la major reserva.

¿Encare no es hora de dir lo que pensa? ¿Encare no es hora de pendre alguna resolució? ¿Encare no es hora de...

Per ca: las esfinges son de pedra.
Parlar ab las esfinges... temps perdut!

Lo mes desconsolador es qu' en las manifestacions patrióticas de aquests días hi prengan part de una manera descarada 'ls elements carcundas.

¿Cóm se coneix que l'ayre put a carn morta, que 'ls corps surten dels caus!...

Per tot arreu recull Espanya 'ls fruyts venenosos de las torpesas é infamias dels governs de la restauració.

A l'altra banda del Atlántich, los *yankées* cada día mes envalentonats, gracias a las traidoras complacencias dels governs monárquichs, amenassan destruhir la integritat de la patria, arrebatantnos l'isla de Cuba.

Y a la Península, 'ls carlins, prevalguts de la gran forza que ab lo restabliment de la reacció clerical han rebut dels mateixos governs de la monarquia, s'preparen també per arrebatarnos las últimas libertats, tan bon punt desaparegui la monarquia restaurada.

Tenim, a un temps, l'amenassa de una guerra extrangera a l'altra banda del Atlántich, y l'amenassa de una guerra civil dintre de la península.

¿Bonica herencia 'ns deixarà la restauració borbónica!

Quan las potencias reunidas van suplicar al govern espanyol que concedís l'armistici als insurrectes cubans ¡quántas esperansas no van engendrarse!

Las potencias europeas—creya tothom—no consentiran que 'ls Estats Units continuhin amenassant la pau del mon; els obligaran a retirar l'esquadra del mar de las Antillas, els privaran d'enviar mes ausilis als insurrectes cubans. La docilitat, la cortesia, la correcció d'Espanya trobará aquesta bona correspondencia.

Y si 'ls Estats Units no llauran dret—calculava tothom—las potencias treuran el Sant Cristo grós de la mediació armada. Contra 'ls Estats Units de América, 'ls Estats Units d'Europa. La pau quedará assegurada y l'honra d'Espanya en son lloch degut.

¡Quántas ilusións!

¿Y qué prompte s'ha vist que 'l nou sacrifici que se'ns va exigir no tenia premi, ni agraument, ni correspondencia!

Las potencias després de obligarnos a donar un pas que implicava 'l sacrifici del nostre amor propi, s'han fet enrera y 'ns deixan a la estacada, declarant que ha terminat la seva missió.

Unicament el Papa s'frega las mans de gust, no compreném perque.

Tal vegada ho fa per la mateixa rahó que qualsevol rector de una parroquia, davant de la perspectiva de un enterro y uns funerals de primera classe.

Un barco carregat de mulas destinadas a Espanya, quan estava próxim a sortir de un dels ports dels Estats Units, va ser detingut pel govern *yankée*.

Las mulas foren consideradas com un element de guerra.

En cambi dels molts barcos, que han surtit de aque-l-las costas carregats d'armas y dinamita destinada als insurrectes, aquesta es l'hora que no s'ha detingut ni un.

Ja fa molt temps que l'Oncle Sam per fer justicia, s'val de unas balansas completament desafinadas.

Per alimentar lo foch de la insurrecció, tots los medis, fins els mes reprobats li semblan licits.

En cambi li semblan abusius, tots els que s'destinan a extingir l'incendi.

Y mentres procura atiarlo tot lo que pot, reclama y exigeix una immediata pacificació de Cuba, en nom de la humanitat.

¿Impossible sembla que ningú del mon, siga amich ó enemich d'Espanya, s'avingui a tolerar, ni un sol instant, aquests exemples tan repetits de maldat y de perfidia!

La senmana próxima publicarem lo número extraordinari corresponent al actual mes de abril, pel qual tenim preparats traballs y dibuixos de gran actualitat, que no duptém cridarán l'atenció de nostres estimats favoreixedors.

Envihém la expressió del nostre condol mes sentit a la desconsolada familia de D. Joaquim Zulueta. Antich progressista, havia anat seguint las progressivas evolucións de las ideas, militant desde feya molts anys en lo camp republicá, ab un desinterés y ab una modestia, que contrastavan ab son talent preclar, ab son sentit práctic admirable, y ab la constancia may entibiada de sas conviccions.

En l'Ajuntament de Barcelona havia prestat eminentes serveys, quan en aquella casa era possible demostrar la valia de las aspiracions y sentiments republicans. Elegit per segona vegada alguns anys després, s'abstingué de pendre possessió de un càrrech, qual desempeñyo pugnava ab sos honrats escrúpuls.

Era 'l Sr. Zulueta un verdader carácter, que fin als seus últims moments pagá tribut a son amor may desmentit a la llibertat de conciencia. Descansi en pau.

CARTAS DE FORA.—Premiá de dalt.—«Es enterament fals y no s'atrevirá 'l denunciante a sostenirho, que degut a la intervenció del firmant com arcalde, ni com a particular, se cometés cap ilegalitat en las elecciones passadas; per quan es notori de tot lo vehinat que ni l'Arcalde, ni cap dels demés federals de aquest poble, votessin en cap colegi, abstenintse completament tots.»—De una carta rectificació que suscriu l'arcalde Ramón Riera. (*)

Palafrugell.—Acompanyat de un corteig numerós, siguié conduhit a l'última morada lo conseqüent lliure pensador ciutadà Jaime Miquel Bosch, que morí a l'edat de 67 anys. Per cert que al passar l'enterro-civil per davant de la casa de un conegut carcunda, sigueren tancadas las portas, donant ab aixó una prova de sa reconeguda intolerancia.

Sant Vicens dels Horts.—Tenim un burot negre que no 'ns el mereixém. Home mes rampellut no n'hi ha un altre. Lo día del dijous sant, per no sé quinas diferencias sobre si 'l sermó s'havia de fer ó no davant dels apóstols, maná tancar las portas de la iglesia, deixant als devots a fora. Una frasse de las sevas:—«Gent de Sant Vicens dels Horts: jo us faré tornar bojos ó m'hi tornaré jo.» Davant de las sevas intemperancias, no falta qui tracta d'enviar a buscar pastors protestants, creyent que aquests interpretaran millor la doctrina de Jesucrist.

Lo dilluns de Pasqua va recorre 'ls carrers una comitiva de

(*) A pesar de ser casi tot lo poble republicá y de no haver votat casi ningú per no presentarse candidat propi, es lo cert que las urnas aparegueren curullas de candidaturas monárquicas. Y aixó es lo que diguerem. ¿Qui feu lo miracle? L'arcalde que si no va presidir l'elecció, devia presidirla, podia haver evitat aquest escándol. (N. de la R.)

obers salessians ab barretina vermella y giras verdas formats de dos en dos, y tocant guitarras, ferrets y altres instruments. Tres frares obrían la marxa y altres tres la tancavan. Cregui, Sr. Director, que per completar la ilusió, no 'ls faltava mes que portar lo trabuch sota 'l bras.—Ab tot y aixó, aquest poble conegut per la Navarra del Llobregat, qu' en la primera guerra civil doná 97 homes á la facció y sols 23 á la passada, difícilment ne donaria avuy mitja dotzena. Molt han contribuït á treure la llana dels clatells las idees adelantadas que predominan en tots los pobles de la comarca.

LO NOSTRE MENSATJE

Honorable Mac-Kinléy: Agraphits del cataplasme que ple de noble entusiasme ens apliquéu per remey, y perque en cap ocasió poguéu dir que us vam deixá sense resposta, allá va la nostra contestació:

Veyém ab molt sentiment entre las vostras bravatas que al Nort el ser papanatas no impideix ser president. En vostre cómic mensatge (y dispenséu que 'm propassi) no hi ha terme que no fassi á la vritat un ultratge.

¡Retreure la dignitat, la conciencia, 'l patriotisme, las llissons del cristianisme, los drets de la humanitat! ¡Parlá ab tan dogmátich tó del progrés y de la veu de la sanch...! ¡Si ni sabéu ab que 's menja tot aixó!

No, home; la vritat neta, que 'l carnaval ja ha passat; ab tota tranquilidat podéu tréure la careta. Dignéuho ben clar: «Remugo y parlo ab forma altanera perque busco la manera de conjuminá un tarugo.» Veyéu en Cuba una vinya us la voldríau quedá... y 'l tocino americá se torna porch de rapinya.

Lo que hi há que aquí no 'ns quadra, y contra aquestes actes vils tenim d' alló més civils y bastants mossos d' esquadra. De ré us servirá 'l bagatge de farsa y d' iniquitat ab tan luxu acumulat en vostre curiós mensatge. Lo mon, que sab bé la mida que alcansa vostra rahó, al senti aquella oració á coro ha respost: ¡Mentida! ¡Mentida tot, queixas falsas y planys sense fonament!... Més que escrit d' un president alló sembla escrit de n Calsas.

Si; si desde 'l primer dia no l' haguessiu fomentada, la guerra fora acabada, la guerra no existiria. Heu calat ab vilipendi foch á l' isla, y ara, es clar, vinga cridá y desbarrar protestant contra l' incendi.

Lo del Maine... permetéu que ab tota sinceritat deplorém la terquetat qu' en aquest punt demostréu. No fou cap mina marítima lo que causá la explosió tant vos com la comissió ho sabéu. ¡Va sé una pítima! ¡Y en tan fútils arguments venirhi á apoyá 'l mensatge!... Creguéu que per aquest viatge no fan falta grans talents.

De tots modos, si insistiu en 'as vostras pretensions, amunt; amaniú garbons y aquí us esperém. ¡Veniu! Qu' encare que som gent flaca, al ser l' hora, de segú que no trobaréu ningú ab las mans á la butxaca.

Aixó es tot quant, pel servey de la nació americana, té que dir la terra hispana al digníssim Mac-Kinléy. Molts recados als vehins y demés companys d' honor, una abraçada á la cort y un petonet als garrins.

C. Gumá.

SOBRE LA GUERRA

OPINIÓNS

—No n' hi haurá. S' hi ha ficut el Papa per evitarla, y ell no pot equivocarse may: es infalible.—Un católich.

—Si!... Ficat en la infalibilitat... y no corris. El Papa... el Papa... ¡Quina papa!—Un aixelabrat.

—Com hi ha món, no sé quina resolució pendre. ¡M' hi fet uns tips de rascarme la barba aquests díes!—D. Právedes.

—Transigir, transigir sempre! Lo qui transigeix, guanya.—Moret.

—¿Quánt?—Un maliciós.

—Que hi haja guerra, que hi haja pau, que hi haja lo que 's vulgui... pero ¡que aixó puji desseguida!—Un que té paperots.

—¡Liquidació, senyors! ¡Liquidació per vuyt díes!... ¡Que se remata, que se remata!—Silvela.

—Si la guerra 's declara, solicitem l' honor de ser los primers en atacar al enemich ab las nostras propias eynas.—Los del Uas escorredor.

—«¡Ah, señores!... Atila, Napoleón, las Termópilas, las Pirámides, el rayo del Sinai!... ¡Qué terrible azoté el de la guerra!—Don Emilio... Grullo.

—Pues señor, ara sería la gran ocasió d' anar á obrir un establiment en los alrededores de l' Habana.—Samaranch.

—Me té ben tranquil aixó de la guerra á mí. Mentres no baixin desmesuradament la talla...—Tort y Martorell.

—El día en que perdém l' isla de Cuba, hem de derribar lo monument á Colón.—Un barceloní.

—Si deixan l' assumpto á las mevas mans... y 'm prometen lo capelo cardenalici, ho arreglo tot desseguida.—El bisbe.

—Quan las barbas del cubá vejis pelar, posa las tevas á remullar.—Un filipino.

—«La Habana se va perder...»—Un cego que canta romansos.

—Potser la guerra encare 'ns salvaria. Las grans sacudidas aixecan l' esperit y poden ocasionar una regeneració.—Un optimista.

—Quan un edifici está podrit, una gran sacudida no pot fer mes que acabar de derrumbarlo, aplastant al mateix temps á tots els seus moradors.—Un pesimista.

—¿Qué volen dir que si hi ha guerra 's comprará molt rayadillo?—Un fabricant.

—Que 's perdi Cuba, encare passi. Lo que m' empiparía de debó fora que 's perdés Puerto-Rico.—Un que diu que 'l café d' allí es el millor.

—Si la guerra 's declara, cumplirém ab el nostre deber. Ens en anirém tots á la torre... á fer desfilas.—Un conservador.

—Nosotros no servim de res, pero ¡qué demonio! la plassa de san Jaime y demés punts estratéchichs, sempre 'ls vichilarém.—Un municipal.

—Jo voto per la guerra. Lo nostre decoro, la nostra dignitat, lo nostre orgull no 'ns permeten sufrir més humillacions.—Un que ha dinat bé.

—No hi creguin en la guerra! Nosaltres vam anar aquest dia á la Mercé á resar una estona, y tot va quedar arreglat.—Una senyora «linajuda.»

—¡Anéhuil!—Molts.

—¡Anémhi!—Pochs.

—¿N' hi haurá? ¿No n' hi haurá?... Llegeixin los diaris d' aquesta nit y sabrán... lo mateix que avants de llegirlos.—Jo. FANTÁSTICH.

N Lee y 'ls demés cónsuls yankées han abandonat Cuba. Y ho han fet, senzillament, per haver donat al govern del seu país uns informes tan plagats de mentidas y de infamias, que han tingut por d' esperar l' efecte que han de produhir, desde territori espanyol.

Y no obstant, es mes que segur, que ningú 'ls hauria atropellat, fent us dels punys, ni molt menos de las armas.

Lo que mes els hauria pogut succehir era morir anegats dintre de un mar de saliva.

¡Com que tothom els hauria escupit á la cara, no hi havia remey per ells: s' ofegan!

Los cónsuls yankées de Cuba, al propalar las mes estupendas invencions per excitar l' opinió dels jingos contra Espanya, s' han fet acreeadors á que se 'ls expe-

deixi un diploma especial, que siga alguna cosa mes que de filibusteros.

Lo diploma que s' han guanyat es el de fili-embusteros.

Deyan en un principi que l' armistici concedit als insurrectes no duraría mes que sis díes.

Posteriorment se va dir que 'n duraría vint.

Y per últim s' ha plantejat sense fixarli terme. De manera que 'n Sagasta, qu' es un polítich molt astut, tal vegada 's proposa ferlo durar fins que tots els insurrectes s' hajan mort de vells.

Diálech cassat al vol:

—Vamos á veure; creu vosté que hi haurá guerra?

—No, guerra, no: lo que crech es que aviat no hi haurá Cuba.

Un detall de las manifestacions de Madrid.

Hi havia á la porta del ministeri de la Governació un grupo de tipos mal-carats, verdaderament patibularis.

Ja es sabut que aquesta classe de gentussa, no mes treu lo nas en vigílias de donarse 'l cop, y per consegüent la policia anava á detenirlos, quan un personatge de la situació, va evitarho dihent:

—Alto: que aquests ciutadans son pacífichs. Son los compromissaris ministerials de alguns pobles de la provincia que han vingut á Madrid pera l' elecció de senadors.

Rigurosament histórich.

Lo día de Pasqua en Moret va fer una francesilla, regalant la mona á n' en Woodford.

Lo ministre yankée va quedar agradablement sorpres, si bé va cridarli molt l' atenció que á la mona no hi hagués cap ou.

En Moret va aclarirli la extranyesa, dihentli:

—Dispenséu mister, aquest regalo que us faig es una demostració expressiva del esperit pacífich que m' anima. Apart de aixó, si á la mona no hi ha ous, es degut á que á la pasteleria sagastina ja fa molt temps que 'ls hem acabat.

Tot l' afany dels yankées per intervenir en la ditxosa qüestió de Cuba, es degut á móvils purament mercantils. Voldrían possehir l' isla, perque ells no cullen prou sucre pel seu consum, y Cuba 'ls en proporcionaria per ells, y encare 'ls en sobraria per véndre'n.

Y com que 'ls yankées son tan lleminers, tots hi son pel sucre.

No hi ha mes que una petita dificultat.

Y es que 'l sucre, com sab tothom, procedeix de las canyas.

Y en cassos de aquesta naturalesa las cañas se vuelven lanzas.

Un concepte que s' atribueix al ministre de la Guerra:

—¡Tant de bo que no tinguessim ni un sol barco de guerra, perque aixís podríam dir als Estats Units, desde Cuba y desde la Península:—Veniu: que aquí us esperém.

Al dir aixó, 'l general ha demostrat ser un home tot de una pessa. Correa 's diu y tot ell es de Corretja. De corretja té 'ls muscles, de corretja 'l cor, y fins el cervell té de corretja.

Hi ha que desenganyarse: los Estats Units han acabat per ser una reencarnació de la célebre hidra mitològica.

Cada cap dels seus es un dipòsit de poca vergonya. N' hi tallém un, y n' hi surten dos.

Ab las cinch lletres que componen la paraula Moret, poden ferse una pila de combinacions.

Dos de castellanas: Metro (utensili de mantegayre) y Temor (lo que tenen certs ministres de la restauració).

Contra 'l Temor, una combinació catalana: Té-rom (per animarlo.)

Però per desgracia hi ha dos combinacions italianas, gracias á las quals resulta que 'n Moret no té cura.

Son las següents: Tremo (tremolo) y Morte.

Aquesta última es molt expressiva: revela clarament lo qu' es en Moret: un mort.

Manifestacions á Madrid, manifestacions á Valencia y á Barcelona conats de manifestació.

Y á Barcelona, y á Valencia, y á Madrid gran aparato de forsa contra 'ls manifestants.

Y á Madrid alguns brassos romputs y á Valencia algunas costellas enfonzadas.

La policia empunya 'l garrot y 'l fa servir, á la primera ocasió que se li presenta, ja que no en honor de la patria que sufreix, sino en obsequi del govern que paga.

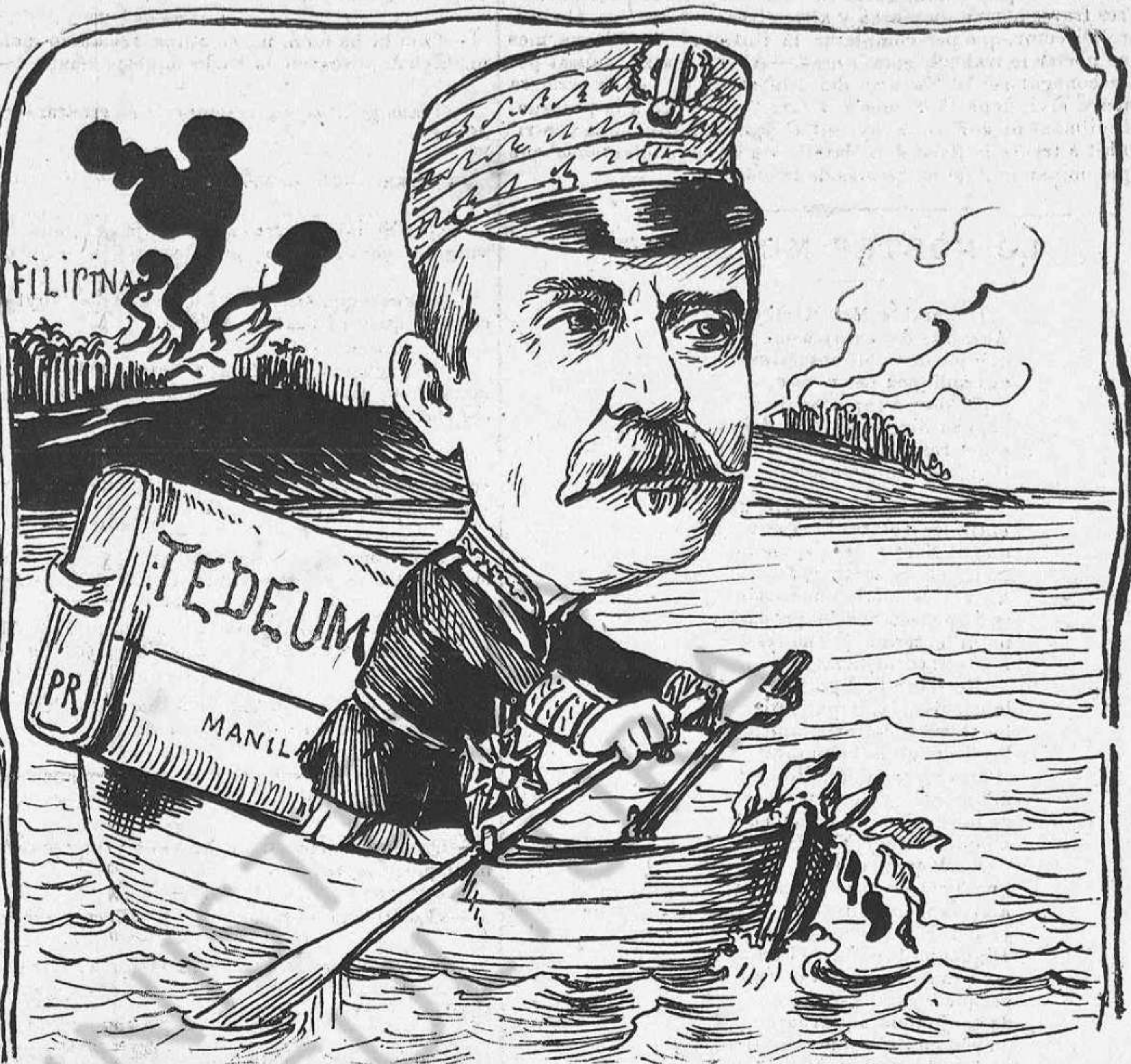
Á Cuba s' ha proclamat l' armistici en favor dels insurrectes.

En cambi á la Península domina 'l garrotici en contra dels patriotas.

ACTUALITATS ILUSTRADAS

L'acorament dels marinos. (Sistema yankée).

En Primo torna de Filipinas portant el Te Deum, per veure si aquí l'aprofitem per la pau de Cuba.

Deya l'altre dia un sagastí:
—Calma y confiansa: deixeu que 'l govern obri.
—Ay, ay—li va respondre un apotecari:—¿qué per ventura fa altra cosa que obrar? A lo menos, en aquests últims días, un ha de anar sempre ab lo nas tapat.

Figúrinse la següent escena.
Un transeunt pacífich se veu de sopte assaltat per un pinxo mal-carat, que ganivet en ma li exigeix lo rellotje.
A poca distancia 'l pobre transeunt veu á sis municipals arrengrerats, que impassibles contemplan l'atach del pinxo. Creyent que l'auxiliarán acut á n'ells, y 'ls diu:

—Agafin á n'aquest malfactor que vol robar-me 'l rellotje.
—No hi ha cap inconvenient—diu lo cabo dels municipals—l'ajudarém, pero vosté pagarà 'ls gastos de la captura.

—¿Qué costará molt?
—Casi res: el rellotje y la cadena.
Lo transeunt es Espanya. Lo pinxo l'oncle Sam. Los sis municipals, las sis grans potencias eu opeas. Lo rellotje, Cuba. La cadena, las demás possessions espanyolas.

Y la moral del apólech la que avuy predomina en las relaciones internacionales.

Un home bastant flach se casa ab una dona grossa, rodona com un bocoy.

Un amic li fá la següent observació:
—Francament, no se pas com te las compondrás perque la gent cregui que aqueixa dona es la teva meytat.

—Aixó ray—respón lo nuvi—diré per tot qu' es la méva tres quartas parts... y si aixó no basta, encare soch capás de dir qu' es el méu doble.

Un xarlatan que venta uns polvos que 'o mateix servían per enganxar porcelana, vidre ó cristall, que per tenyir lo cabell del color que 's vulgués, deya que las conquistas del progrés s'imposan.

Y ategíja:—Jo aquí ahont me veuhen era geperut.
Un espectador li preguntá:—¿Y ara que no ho es?
—Si senyor—contestá 'l xarlatan—ara ho soch mes que antes: precisament aixó es el Progrés.

A L'INSERTAT EN L'ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Tu-pi-na da.
  - 2.ª ANAGRAMA.—Roseta—Estora.
  - 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Las memorias del diablo.
  - 4.ª TERS DE SILABAS — FRAN CIS CO
CIS TE LLA
CO LLA RET
  - 5.ª GEROGLIFICH.—Sis unsas es mitja lliura.
- Han endevinat las 5 solucions: los ciutadans Pep Miquel, J. Raurich, Noy de ca 'n Miseria, Un de Valls y Pau Sigróns; n'han endevinadas 4, Paco M ró y un Feligrés; 3, Pagés de Secá, Joan Basombas y Un Gaxet, 2, Si-ke-t Farré y 1 no més, Pep Xerínola y Un Bordegás.

XARADA

A dugas nenas molt macas hu-tres dono fa temps ha.
l'una es diu Invers dos-prima y l'altre Primera quart.
Com las dugas molt m'agradan no sé ab quina declarar m;
y al veurer ellas me calma fins me tractan de total

J. AUBERT MANENT.

ANAGRAMA

Certa nit de primavera en las riberas del Tot vaig ballarhi una total ab la filla de 'n Pep Cot.

R. CAMPINS.

TRENCA-CLOSCAS

MARÍA DE GORGOTS
BARÑA

Formar ab aquestas lletas lo titol de un popular drama.
TAP DE GOMA.

LOGOGRIFO NUMERICH

- 1 2 3 4 5 6—Nom d'home.
- 1 6 5 6 3 —Animal.
- 3 4 1 6 —
- 1 6 5 —Vegetal.
- 3 4 —Nota musical.
- 6 —Lleta vocal.
- 2 3 —Objecte de pesca.
- 3 4 5 —Número.
- 1 2 3 2 —Part del cos humá.
- 1 2 1 2 6 —Vegetal.
- 3 4 3 4 1 2—Espectacle.

MARTÍN GALA.

GEROGLIFICH

×
CI
lo lo
C I C
L I
I T I

R. CAMPINS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Coulomb-volt, R. Sans del Pi, Narcís del Toro, M. Miranius, Eusebi Argilaga, Joanet de P., Joaquim Pujol, Salvador Alegret, Un que no fa per casa, Jaume Titella, Primparrat y Un Mataroni—Lo que ens envia aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans Sisket Farré, Un escolá-pillo, Sisket D. Palla, F. Más Abril, Felons Petit, Desmarinas, M. C. sanovas, R. Campins (de l'O), Un Saragatero, Pau Tardó y Jota aragonesa:—*inscriurím alguna cosa de lo que 'ns envian*

Ciudadá A. Miró Quim: La composició es fluixeta.—Noy de Castella: Las cartas han de venir firmadas.—P. Boadas: La noticia ha arribat una mica tart.—M. Matabroca: L'article no té interès, ni condicions literarias.—M. Carbó d'Alsina: L'epigrama es una mica agafat pels cabells.—March Martori: Mirarem de publicar la poesia, si es que 'ls successos que 's precipitan no li fan perdre l'oportunitat.—Benet de S. ntos: Va bastant bé.—Arenent de ca'l Argeni: Idem lo que 'ns remet.—Un Trempoli de Tremp: Idem, idem.—J. Coca: Està escrit ab escassa facilitat, y per altra part tampoch las ideas de las composicions valen gaire la pena.—R. S. C.: (Ibars de Urgell): Sobre l' assumpto ja hem dit tot lo que podiam.—Pep Llauné: Aceptem las composicions.—A. Carrasc. Gayan: Cap dels dos articlets ens fa pesa.—Jep del Fossar: Admesa y la publicarem desseguida.—Chair-Hygott: Las dos composicions son molt incorrectas.—J. Bover Casellas: Y las de vosté son fluixas.—R. Sans del Pi: Lo que 'ns envia no va prou bé.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mts, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

LA CAMPANA DE GRACIA

publicará lo próxim dissapte dia 23 NÚMERO EXTRAORDINARI

ACTUALITATS

8 planas de ilustració y text 10 céntims

ACTUALITATS